

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové v právní věci

žalobkyně: **J.P.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
t.č. XXXXX, XXXXX
zastoupené advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem
se sídlem nám. 28. října 9, Brno

proti
žalovanému: **L.P.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupenému advokátem Mgr. Vítem Palarčíkem
se sídlem Milady Horákové 329/26, Brno

o výživné nerozvedené manželky, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 1. února 2016, č.j. 15 C 404/2014-112,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **mění** tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů odvolacího řízení i dovolacího řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně ve výroku I. byl žalovaný uznán povinným přispívat žalobkyni na výživném manželky částkou 3 375 Kč měsíčně do každého 20. dne toho kterého měsíce předem s účinností od 16. 12. 2014. Ve výroku II. dlužné výživné ve výši 46 552 Kč byl žalovaný uznán povinným zaplatit žalobkyni v pravidelných splátkách po 1 000 Kč měsíčně, pod ztrátou výhody splátek spolu s běžným výživným. Ve výroku III. pak bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve výroku IV. žalovaný byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Městského soudu v Brně soudní poplatek z návrhu ve výši 2 080 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a ve výroku V. soud I. stupně zamítl návrh co do výživného 3 375 Kč měsíčně do každého 20. dne v měsíci předem, s účinností od 16. 12. 2014.
2. Na základě odvolání žalovaného pak Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. března 2017, č. j. 19 Co 206/2016-158, rozhodl tak, že ve výroku I. změnil rozsudek soudu I. stupně ve výrocih I. a II. tak, že se žaloba žalobkyně na určení výživného manželky zamítá. Ve výroku II. pak rozhodl, že ve výroku III.

se rozsudek soudu I. stupně potvrzuje. Výrokem III. pak Krajský soud v Brně rozhodl tak, že rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IV. zrušuje. Ve výroku IV. pak Krajský soud v Brně rozhodl tak, že ohledně výroku V. se odvolací řízení zastavuje a výrokem V. pak Krajský soud v Brně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

3. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal dovolání žalovaný, když výslovně napadl výrok II. rozsudku Krajského soudu v Brně a dále výrok V. rozsudku Krajského soudu v Brně, tedy výroky, týkající se náhrady nákladů řízení.
4. Na základě dovolání žalovaného pak Nejvyšší soud ČR rozhodl usnesením pod č.j. 21 Cdo 4731/2017-173, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ve výrocích II. a V. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. V rámci svého zrušujícího usnesení Nejvyšší soud ČR uvedl, že v posuzovaném případě nebyl dovolatel, ač byl přítomen u jednání odvolacího soudu, tímto soudem upozorněn, že zvažuje aplikovat ust. § 150 o.s.ř. a nepřiznat žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů z důvodu hodného zvláštního zřetele. Odvolací soud tudíž svým procesním postupem, kdy účastníkům nedal najevo, že zvažuje aplikovat ust. § 150 o.s.ř. nevytvořil prostor dovolateli pro vznášení námitek ohledně aplikace tohoto ustanovení, které by mohly být způsobilé ovlivnit rozhodování soudu a se kterými by se musel soud v odůvodnění rozhodnutí náležitě vypořádat. Tímto procesním postupem bylo zasaženo do práva dovolatele na spravedlivý proces, nepřiznání nákladů řízení z důvodu aplikace ust. § 150 o.s.ř. alespoň prozatím neobstojí. Dále pak v rámci tohoto rozhodnutí byla posuzována i otázka úspěchu či neúspěchu v dané věci na straně žalovaného i s otázkou na částečné zpětvzetí odvolání ze strany žalovaného. Rovněž dovolací soud vytkl odvolacímu soudu, že výrokem potvrdil rozsudek soudu I. stupně ve výroku o náhradě nákladů řízení účastníků, přestože měl vzhledem ke změně rozhodnutí ve věci samé rozhodnout o nákladech řízení u soudu I. stupně sám. Vzhledem k závaznému právnímu názoru v rámci rozhodnutí Nejvyššího soudu pak Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby rozhodl jednak o nákladech řízení vzniklých před soudem I. stupně, ale i rovněž o náhradě nákladů vzniklých v novém řízení a v dovolacím řízení, jakož i o nákladech původního odvolacího řízení.
5. S ohledem na závazný právní názor dovolacího soudu, týkající se použití ust. § 150 o.s.ř. ohledně náhrady nákladů řízení, pak odvolací soud vzhledem k tomu, že hodlal posoudit náklady řízení s ohledem na dobré mravy s použitím ust. § 150 o.s.ř. zaslal žalovanému prostřednictvím jeho právního zástupce své stanovisko, týkající se náhrady nákladů řízení s tím, že odvolací soud zvažuje posoudit náklady řízení s ohledem na dobré mravy a použití ust. § 150 o.s.ř., a to z důvodů, že žalobkyně podávala žalobu na výživné nerozvedené manželky v roce 2014 za situace, kdy byla nucena opustit společnou domácnost i s tehdy nezl. dětmi pro chování žalovaného. Situace byla řešena i přestupkovou komisí, šlo o napadení nezl. dcery, následně pro své agresivní a šikanozní chování, týkající se další situace byl žalovaný i pravomocně trestně odsouzen. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29.7.2015, č.j. 4 T 20/2015-149, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23.9.2015, sp.zn. 3 To 382/2015, byl žalovaný uznán vinným přečinem porušování domovní svobody, jehož se dne 12.8.2014 dopustil i ve vztahu k žalobkyni, přičemž trestní soud I. stupně se jednoznačně přiklonil k závěru, že žalovaný měl dlouhodobě sklony k agresivnímu chování at' v rovině verbální či rovině fyzické a soud považoval též za prokázané dřívější napadení dětí žalovaným, s tím, že žalovaný má sklony k šikanoznímu obstrukčnímu chování. Z daného trestního rozsudku Městského soudu v Brně také plyne, že 11. 4. 2014 žalovaný fyzicky napadl nezl. dceru D., a to tak, že v momentě, kdy ležela na zemi, ji kopl do oblasti hrudního koše a byl pravomocně shledán vinným ze spáchání přestupku a dále z něj plyne, že žalobkyně již od srpna 2013 chodila na konzultace ohledně domácího násilí k tomu specializované organizaci. V odvolacím trestním řízení Krajský soud v Brně v rozsudku též potvrdil, že žalovaný má sklony k šikanoznímu a obstrukčnímu chování a že zcela zjevně zkresluje popis situace tak, aby vyzněla v jeho prospěch. Dále z rozsudku Městského soudu v Brně, č.j. 36 C 96/2014-109, ohledně rozvodu manželství účastníků plyne, že příčiny rozvratu manželství byly shledány výlučně na straně žalovaného, jenž se vůči žalobkyni choval naprosto nepřipustně a nedůstojně a na její adresu používal hrubé výrazy. Je pravdou, že za své chování byl odsouzen, jak zdůrazňuje, nicméně v širším kontextu je nutno posoudit veškeré tyto uvedené

okolnosti, které vedly žalobkyni k uplatnění jejího nároku a i když žaloba byla zamítnuta, byla to celková dlouhodobá rodinná situace, kdy žalobkyně ani neměla možnost s ohledem na chování žalovaného posoudit důvodnost nároku a poměry žalovaného. Přiznání náhrady nákladů řízení žalovanému za této situace, vzhledem k prokázanému chování vůči žalobkyni i nezl. dceři, považuje odvolací soud v rozporu s dobrými mravy.

6. Ke stanovisku odvolacího soudu poslal obsáhlé vyjádření žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce, přičemž odvolací soud neshledává ani po tomto obsáhlém vyjádření, že by se něco mělo měnit na stanovisku odvolacího soudu, pokud jde o důvody dle § 150 o.s.ř. pro odepření nákladů řízení ve věci úspěšnému žalovanému, a to s ohledem na posouzení dobrých mravů. Pokud se týká tedy vyjádření žalovaného prostřednictvím jeho právního zástupce, pokud jde o posouzení otázky dobrých mravů a nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému právě s ohledem na ust. § 150 o.s.ř., pak prakticky ve svém vyjádření v čl. I. žalovaný formuluje pouze to, co odvolací soud sdělil žalovanému prostřednictvím jeho právního zástupce, a to shora citovaným přípisem. Žalovaný pak ve svém vyjádření, pokud jde o úvahy a závěry odvolacího soudu ohledně nutnosti užít korektivů dobrých mravů, s tímto naprosto nesouhlasí, přičemž v čl. II. bod 4 uvádí k ust. § 150 o.s.ř. obecně, čeho se týká, pokud jde pak o bod 5, v něm žalovaný rozebírá, že se mělo zopakovat dokazování trestními rozsudky, protože soud I. stupně z nich vyvodil něco trochu odlišného, než odvolací soud, tak odvolací soud podotýká, že odvolací soud rozhodně neuvedl v rámci svého zrušujícího rozhodnutí, že by mělo být provedeno opakování dokazování těmito rozsudky, když navíc odvolací soud podotýká také to, že dle ust. § 214 o.s.ř., pokud jde o náhradu nákladů řízení, není třeba nařizovat jednání. Rozhodnutí, týkající se trestních rozsudků, se nalézají ve spise a nalézala se i při rozhodování soudem I. stupně, týkají se tyto trestní rozsudky přímo žalovaného, to znamená, že jsou mu známy a nejde o nic nového. Pokud jde o bod 6. článku II., žalovaný zdůrazňuje jen výrok trestního rozsudku, avšak pokud odvolací soud bere v potaz právě širší kontext, pak v odůvodnění trestního rozsudku špatné chování žalovaného popsáno je tak, jak odvolací soud vymezil toto chování ve výzvě z 30.6.2020, která je nyní v rozhodnutí odvolacího soudu citována. Pokud jde o bod 7., zase platí to, že odvolací soud bere v potaz širší souvislosti, pokud žalovaný v tomto bodě uvádí, že nelze v každém dalším řízení uplatňovat argument, že žalovaný je trestanec, pak odvolací soud nemluví o každém dalším řízení, ale o řízení v souvislosti s bývalou manželkou, které se toto velmi špatné chování žalovaného přímo týkalo. Pokud jde o bod 8. čl. II., pokud žalovaný vytýká odvolacímu soudu argumentaci, že z rozsudku o rozvodu manželství účastníků odvolací soud dovodil, že příčiny rozvratu manželství byly výlučně na straně žalovaného, tak toto je jednoznačně pravdou, takto to v rozvodovém rozsudku opravdu řečeno je. Žalovaný takto bagatelizuje závěry rozsudku o rozvodu manželství účastníků, kdy je řečeno jednoznačně, že příčiny rozvratu manželství jsou výlučně na jeho straně. Pokud pak se týká čl. II. bodu 9, a to otázky finančních poměrů účastníků, pak toto nijak nezpochybňuje úvahy odvolacího soudu o chování žalovaného. Ohledně bodu 10 odvolací soud podotýká, že jde o umělou konstrukci, neboť i dle rozvodového spisu odešla žalobkyně od žalovaného 26. 4. 2014, a to dle všeho kvůli chování žalovaného. Pokud jde o náklady pod bodem 11, toto může být pravdou, že skutečně tyto náklady platil, ale bylo to právě proto, že za to byl odsouzen a že příčiny rozvratu manželství byly na něm. Pokud pak jde o bod 12 ohledně tvrzení, jak sám žalovaný uvádí hrazení „set tisíců korun“, odvolací soud nic neví, nicméně s touto věcí to nesouvisí. Opětovně zdůrazňuje odvolací soud, že příčiny rozvratu manželství byly jednoznačně na žalovaném. Ohledně čl. III. bod 13, vyčíslení nákladů řízení, pak tímto by se odvolací soud zabýval, pokud by chtěl žalovanému náklady řízení přiznat. V čl. IV bod 14 pak jde o celkové shrnutí předchozího textu. Ohledně bodu 15 pak odvolací soud podotýká, že žalovaný v podstatě opravdu úspěch ve věci měl, to nikdo nezpochybňuje, ani odvolací soud, nicméně odvolací soud řeší okolnosti zvláštního zřetele hodné a dobré mravy ve smyslu ust. § 150 o.s.ř. ve prospěch žalobkyně.
7. Na základě všech těchto skutečností, kdy odvolací soud vázán právním názorem odvolacího soudu se velmi podrobně zabýval otázkou posouzení dobrých mravů a použití ust. § 150 o.s.ř., týkající se přiznání či nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému, přičemž své stanovisko velmi podrobně sdělil písemně přípisem ze dne 30. 6. 2020, když navíc odvolací soud se vypořádal i s námitkami, které

zaslal žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce jako vyjádření k tomuto sdělení odvolacího soudu. Odvolací soud s poukazem na ust. § 150 o.s.ř., když důvody podrobně, jak již bylo uvedeno, rozepsal a zaslal žalovanému, rozhodl tak ve výroku I., že rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. mění tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

8. Výrok o náhradě nákladů odvolacího i dovolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 150 o.s.ř., když na základě závazného právního názoru dovolacího soudu odvolací soud podrobně v shora citované výzvě ze dne 30. 6. 2020 seznámil žalovaného se svým stanoviskem ohledně nepřiznání náhrady nákladů řízení v dané věci žalovanému, byť ve věci byl úspěšný, a to právě s ohledem na ust. § 150 o.s.ř, tj. posouzení otázky dobrých mravů, přičemž podrobně v uvedeném přípise ze dne 30. 6. 2020 odvolací soud seznámil žalovaného, proč tak chce učinit a jak již bylo uvedeno, na stanovisku odvolacího soudu nic nezměnilo ani obsáhlé a podrobné vyjádření k tomuto stanovisku odvolacího soudu ze strany žalovaného prostřednictvím jeho právního zástupce. S jednotlivými body se odvolací soud plně vypořádal a ani poté neshledal žádné důvody, proč by úspěšnému žalovanému měla být náhrada nákladů řízení přiznána, když odvolací soud vychází z toho, že je to právě žalovaný, který dlouhodobě porušoval dobré mravy, a jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné pro použití ust. § 150 o.s.ř. s tím, že úspěšnému žalovanému je odepřeno právo na náhradu nákladů odvolacích i dovolacích vůči žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Brno 21. října 2020

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu